

hogy *engedetlenség* is vagyunk. Elveszett állapotunk nem más, mint Isten *ítélete* engedetlenségünk miatt. Halvány sejtelmük sincs ma az embereknek arról, hogy van egy ilyen végső szó: te nemcsak lelkesedő, szorongatott, hanem bűnös és ezért halandó ember vagy, nincs közösséged az élet gyökerével, Istennel. Innen származnak a te bajaid, ez a forrása a világ fájaldalmának. — Engedetlenség! — Ez azt jelenti, hogy van itt valaki, akié teljesen az életem s én szembezárok vele mindenben, ami vagyok és amit teszek. Nem adom neki, ami az övé: életemet, engedelmisségemet. Úgy viselkedem vele szemben, mint lázadó, ki elesett királyától. Ezért vagyok elveszve. Ez volt a tömlőctartó felfedezése életének abban a szörnyű órájában. Az Úr vagyok, aki teremtette a mennyet és a földet és ezzel az Úrral életem eddigi óráiban soha sem törődtem komolyan. Elveszett ember vagyok. Mit tegyek hát, hogy megszabadíttassam?

Látjátok, a mi időnkben erről semmit sem tudnak. Nevetnek rajta, napirendre térnek fölötte. S ha valaki erről beszél, ha az elveszés mélységét feltárja, irgalmatlanságnak nevezik. Pedig éppen itt, csak itt, ezen a helyen, ahol az ember beismeri, hogy tudom az én engedetlenségemet, tudom, hogy nemcsak szerencsétlen, hanem bűnös vagyok, tudom, hogy nyomorúságom mögött nemcsak a balsors áll, hanem elítélt létem, Isten előtti büntetésem, itt, itt fordul egyet a kocka. Itt vár ránk Isten megfoghatatlan irgalmával, aki előtt mi vétkesek és mindig csak vétkesek vagyunk. Ahol nem találsz mentséget, nem tudsz feleletet, azon a helyen lép be érted Isten. „Higgy az Úr Jézus Krisztusban és idvezülsz mind te, mind a te házádnépe.“ Igaz, te elveszett vagy, de még igazabb, hogy bűneid meg vannak bocsátva. Igaz, a te életed ott van a szabadulás nélküli sötétségben, de még igazabb, hogy Ő belépett ebbe a sötétségbe. Nem vagy magadra hagyva e sötétségben, itt van Ő, veled, nálad, érted. Nem, te nem veszel el. Nem az ember engedetlensége és nem az Isten haragja az utolsó szó. Mert az Úr, aki előtt te mindig vétkecs maradsz, az Úr a te irgalmazód. És az Ő irgalma az a győzelem, mely meggyőzte ezt a világot. „Higgy az Úr Jézus Krisztusban.“ Ez lett világos Filippi város tömlőctartójának.

„Higgy az Úr Jézus Krisztusban.“ Éppen ezt szeretném nagyon, — mondod talán. De tudok-e? Mint valami megmász-

hatatlan meredek hegy, úgy emelkedik elénkbe e felhívás: de neked hinned kell!

Mit jelent hát hinni? Nézzétek, a tömlőctartó abban az órában, amikor hitet nyert, egyáltalán nem gondolt arra, hogy valamilyen magaslatra másszék. Erre nem lett volna képes, sem kapható. Nála másképpen történt, amint azt a megtérési történetekben lehet olvasni, ahol elbeszéli, hogyan jut az ember csodálatos módon a hit és szentség különös állapotába. Valamit tett mindenestre, de végtelen egyszerű, kicsiny és lehetséges valamit: engedte, hogy mondjanak neki valamit. Engedte, hogy Jézus Krisztus szóljon neki. Ezért vagyunk mi is együtt ebben az órában, hogy Jézus Krisztus mondjon nekünk valamit. És amit mond, azt kell hinnünk. Vétkecs vagyok, de azt mondja nekem: Jézus itt van, érted és a világért minden ő bűnében. Ezt kell neked elfogadnod, megragadnod és megtartanod, mint gyermek a kezébe kapott pénzt, mert neki az anyja mondta: el ne veszítsd! A bűn, fájdalom, szomorúság és aggodalom közepette azt kellene az embernek meghallania, tudnia és kérelhetetlenül védelmeznie, hogy Jézus Krisztuson kívül másban nincs üdvösség. Semmit sem veszek el ebből, semmit sem teszek hozzá ehhez. Mindkettő veszedelmes dolog. Megmaradok és várok az én helyemen életemnek egész nyomorúságában és kétségességében, mint a világ bűneiben és sötétjében élő ember, de azt örökre megőrzöm, hogy *Ő itt van*. Az az én szabadságom és szabadulásom, amit Ő tett értem. Amit én teszek és amit tőlem követel, ez: várjad az Urat! Hagyd az Urat a te utadat! Ez az igazi hit, ez a Krisztus szóhoz engedése. Mi mindig azt hisszük, hogy ez nagyon kevés. Nagyon kevés, ha ezt mondják: „megbocsáttattak a te bűneid.“ És ezt azért hisszük így, mert bizonyára még nem láttuk meg, mennyire nagy, mennyire veszélyes, mennyire beláthatatlan a felgyülemlett vétek körülöttünk és Isten körül. Mindjárt nem tartanók kevésnek, ha tovatüntetné a vétek hegyét és áttörne hozzánk a *megbocsátás* egyetlen hatalmas szavával. Aki ebben az egy szóban nem ismer fel mindent, a legvégsőt, a legnagyobbat, amit az ember Istentől kaphat, az nem tudja, mi a bűn és mi a megbocsátás.

„Mit cselekedjem, hogy idvezüljek?“ Idvezülni annyit jelent, mint megszabadíttatni — mondtuk elébb — de jelent ezenfelül a szó legeredetibb értelmében határtalan boldogságot